

Душа поета

Інна Рябченко

Поети йдуть по лезові ножа
Й до крові ранять босоногу душу

Володимир Висоцький

Страждання п'є тонка душа поета
Із глека кривди, із уривків фраз,
Та пише кров'ю він свого сонета,
Поранившись об черепки образ.

Його вуста затисли лезо слова,
Живого слова, яке мітить в ціль.
А він між нелюбові та любові
Полює рими — ловить власний біль.

Йому пече олжі шовкове світло,
То холодно, то заважає бруд...
Його душа — то відчуттів палітра,
Розіп'ята продажністю Іуд.

Крізь призму болю світ сприйма поет, —
Це його хрест і віковичний лет.